

Baudžiamoji byla Nr. 1A-336-870/2018
Teisminio proceso Nr. 1-03-2-00584-2015-1
Procesinio sprendimo kategorijos: 1.1.12.1.;
1.2.7.7.; 2.4.6.3.1.

VILNIAUS APYGARDOS TEISMAS
N U T A R T I S
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2018 m. lapkričio 9 d.
Vilnius

Vilniaus apygardos teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Virginijos Liudvinavičienės (kolegijos pirmininkė ir pranešėja), Jurgitos Mačionytės, Aleno Piesliako, sekretoriaujant Gretai Serapinaitei, dalyvaujant prokurorui Alvydui Valiukevičiui, nuteistajai Laimutei Kedienei, jos gynėjai advokatei Sonatai Žukauskienei, nuteistajai Olga Girdauskienei, jos gynėjui advokatui Daniui Svirinavičiui, nukentėjusios ir civilinės ieškovės mažametės Deimantės Stankūnaitės, atstovaujamos įstatyminės atstovės Laimutės Stankūnaitės, įgaliotai atstovei advokatei Neringai Grubliauskienei,

neviešame teismo posėdyje žodinio proceso tvarka išnagrinėjusi nuteistosios Laimutės Kedienės, nuteistosios Ogos Girdauskienės gynėjo advokato Dainiaus Svirinavičiaus, nukentėjusios Deimantės Stankūnaitės įstatyminės atstovės Laimutės Stankūnaitės atstovės advokatės Neringos Grubliauskienės apeliacinius skundus dėl Kauno apylinkės teismo Kauno rūmų teisėjų kolegijos 2018 m. vasario 15 d. nuosprendžio, kuriuo Olga Girdauskienė pripažinta kalta pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – BK) 153 straipsnį, jai paskirta 1 metų 6 mėnesių laisvės apribojimo bausmė. Vadovaujantis BK 63 straipsnio 1, 4 dalimis, bausmės subendrinta su Kauno apylinkės teismo 2016-09-13 nuosprendžiu skirta 1 metų laisvės apribojimo bausme, ir subendrinta bausmė Olga Girdauskienei paskirta – laisvės apribojimas 2 metams, įpareigojant ją nuo 23 val. iki 6 val. būti namuose, 6 mėnesius dalyvauti elgesio pataisos programoje.

Laimutė Kedienė pripažinta kalta pagal BK 153 straipsnį ir jai paskirta 1 metų 6 mėnesių laisvės apribojimo bausmė, skiriant įpareigojimus. Vadovaujantis BK 63 straipsnio 1, 3 bausmė subendrinta su 2014-04-18 Alytaus rajono apylinkės teismo nuosprendžiu skirta bausme ir galutinė subendrinta bausmė Laimutei Kedienei paskirta – laisvės apribojimas 1 metams 6 mėnesiams, įpareigojant ją nuo 23 val. iki 6 val. būti namuose, 6 mėnesius dalyvauti elgesio pataisos programoje ir 25 MGL (941,5 Eur) dydžio bauda.

Nuosprendžiu baudžiamoji byla pagal BK 153 straipsnį Vytauto Andriaus Kedžio atžvilgiu nutraukta, suėjus baudžiamosios atsakomybės senaties terminui.

Nukentėjusios civilinės ieškovės Deimantės Stankūnaitės įstatyminės atstovės civilinis ieškinys tenkintas iš dalies ir Deimantės Stankūnaitės naudai iš Ogos Girdauskienės priteista 5 000 Eur neturtinės žalos atlyginimo, iš Laimutės Kedienės priteista 5 000 Eur neturtinės žalos. Priteistas pinigines

lėšas uzufrukto teise pavesta tvarkyti jos įstatyminei atstovei Laimutei Stankūnaitei, įpareigojant ją šias lėšas naudoti išimtinai vaiko interesams.

Teisėjų kolegija, išnagrinėjusi bylą,

n u s t a t ė:

I. Pirmosios instancijos teismo nustatytos bylos aplinkybės

1. Olga Girdauskienė pirmosios instancijos teismo buvo nuteista dėl to, kad laikotarpiais nuo 2010-04-04 iki 2010-07-18, nuo 2010-08-30 iki 2010-09-30, gyvenamuosiuose namuose, esančiuose Klonio g. 5, Teleičių k., Garliavos apylinkės sen., Kauno r. sav., ir šių namų aplinkoje, vartodama vulgarius vyriško lytinio organo reikšmę turinčius žodžius „sysalas“, „pimpalas“, vartodama seksualinį nukrypimą apibūdinančius žodžius „pedofilija“, „pedofilas“, sistemingai amoraliais išsireiškimais menamais klausimais klausinėjo ir aptarinėjo su nukentėjusiaja mažamete Deimante Stankūnaite, gim. 2004-02-19, lytinių organų kišimą į burną ir kitas kūno vietas, lytinių organų laižymą, „prievertavimą“, taip pat sistemingai amoraliais išsireiškimais pasakojo nukentėjusiajai apie vyriškus lytinius organus, jų bučiavimą, lytinius santykius ir lytinių organų „kišimą“, skausmą lytinių santykių metu, Laimutės Stankūnaitės „draugus su pimpalais“, mažametės „atidavimą Ūsui“ ir jos „paėmimą pirmą vakarą“, tuo būdu, žinodama, kad nukentėjusioji yra mažametė, atliko veiksmus, galinčius sukelti šios per ankstyvą susidomėjimą lytinėmis funkcijomis, nesveiką, iškreiptą santykių tarp lyčių įsivaizdavimą ir sutrikdyti vaiko fizinę bei psichologinę vystymąsi, tai yra, amoraliais pasakojimais apie seksualinio potraukio tenkinimą intelektualiai tvirkino mažametį asmenį, t. y. padarė nusikalstamą veiką, numatytą BK 153 straipsnyje (2010-07-02 įst. Nr. XI-989 red.).
2. Laimutė Kedienė pirmosios instancijos teismo buvo nuteista dėl to, kad laikotarpyje nuo 2009-07-01 iki 2010-07-16, gyvenamuosiuose namuose, esančiuose Klonio g. 5, Teleičių k., Garliavos apylinkių sen., Kauno r. sav., bei Klonio g. 7, Teleičių k., Garliavos apylinkių sen., Kauno r. sav., ir šių namų aplinkoje, vartodama vulgarius vyriško lytinio organo reikšmę turinčius žodžius „pimpalas“, „sysalas“, vartodama žmogaus seksualinę orientaciją apibūdinantį žodį „pyderas“ ir seksualinį nukrypimą apibūdinančius žodžius „pedofilija“, „pedofilas“, sistemingai amoraliais išsireiškimais pasakojo nukentėjusiajai mažametei Deimantei Stankūnaitei, gim. 2004-02-19, klausinėjo jos ir jos akivaizdoje kalbėjo apie vyriškus lytinius organus, vyriškų lytinių organų kišimą į burną ir kitas kūno vietas, „skysčio išbėgimą“ iš vyriškų lytinių organų, „pedofilų“ veiksmus, nukentėjusiosios nuvedimą pas „pedofilus“, „prievertavimą“, tuo būdu, žinodama, kad nukentėjusioji yra mažametė, atliko veiksmus, galinčius sukelti šios per ankstyvą susidomėjimą lytinėmis funkcijomis, nesveiką, iškreiptą santykių tarp lyčių įsivaizdavimą ir sutrikdyti fizinę bei psichologinę vystymąsi, tai yra, amoraliais pasakojimais apie seksualinio potraukio tenkinimą intelektualiai tvirkino mažametį asmenį, t. y. padarė nusikalstamą veiką, numatytą BK 153 straipsnyje (2010-07-02 įst. Nr. XI-989 red.).
3. Baudžiamoji byla Vytautui Andriui Kedžiui nutraukta pagal BK 153 straipsnį suėjus baudžiamosios atsakomybės senaties terminui.

II. Apeliacinių skundų ir atsiliepimų į apeliacinius skundus argumentai

4. *Nuteistoji Laimutė Kedienė apeliaciniu skundu prašo pirmos instancijos teismo nuosprendį panaikinti ir priimti išteisinamąjį nuosprendį, civilinės ieškovės Deimantės Stankūnaitės civilinį ieškinį atmesti.* Apeliantės nuomone, 2018-02-15 Kauno apylinkės teismo Kauno rūmų nuosprendis yra ne tik kad visiškai neteisingas, nepagrįstas, neįrodytas, tačiau priimtas pažeidus esminius BK ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekse (toliau – BPK) įtvirtintus teisingo bylos išnagrinėjimo principus, rungimosi principą bei teisingumo, protingumo ir sąžiningumo principus. Pažymi, jog ši baudžiamoji byla buvo užvesta dėl kelių frazių/žodžių pasakymo anūkei Deimantei Stankūnaitei tuo laiku, kuomet buvo įtariama, jog pastarosios motina Laimutė Stankūnaitė ją pardavinėjo vyrams seksualiniam išnaudojimui ir jų šeima išgyveno didelę tragediją. Nors byloje buvo pateikta eilė įrodymų, patvirtinančių, jog žodžius, už kurių pasakymą ji buvo pirmos instancijos teismo skundžiamu nuosprendžiu nuteista anūkės neva intelektualiu tvirkinimu, pasakė dar anksčiau pati Deimantė Stankūnaitė teisėjams, ikiteisminio tyrimo pareigūnams, psychologams, ir visi žodžiai mergaitei buvo sakomi taip pat ženkliai anksčiau psichologų bei ikiteisminio tyrimo teisėjų, vykstant mergaitės apklausoms, psichologų vertinimams. Kauno apylinkės teismas, priimdamas 2018-02-15 apkaltinamąjį nuosprendį L. Kedienės, atžvilgiu, netinkamai aiškino ir taikė BK 153 straipsnio dispoziciją, bei akivaizdžiai pažeidžiant BPK nustatytas įrodymų vertinimo taisykles netinkamai vertino įrodymus, jų visumą. Nuosprendyje atliktas tendencingas įrodymų vertinimas bei akivaizdžiai ydingas BK 153 straipsnio nuostatos aiškinimas verčia pagrįstai abejoti teismo nešališkumu ir įgalina daryti išvadą, kad šia baudžiamąja byla buvo siekiama ne įvertinti jos veiksmų teisėtumą/neteisėtumą BK 153 straipsnio prasme, o tenkinant pedofilijos tinklo atstovų norus, ją tiek morališkai, tiek materialiai sužlugdyti, parodyti visuomenei, kad jokios pedofilijos nebuvo.
5. Kauno apylinkės teismo Kauno rūmai 2018-02-15 nuosprendyje neteisingai taikė ir aiškino senaties institutą. Teismas vadovavosi netinkama įstatymo (BK) redakcija bei nepagrįstai kvalifikavo apeliantės veiką kaip tęstinę, todėl neteisingai skaičiavo senaties terminus, visiškai nepagrįstai senaties terminą pradėjo skaičiuoti ne nuo nusikalstamos veikos padarymo pradžios, t.y. 2009-07-01, o nuo 2010-07-16. Sutiktina, jog tais atvejais, kai veika yra tęstinė, senaties terminai skaičiuojami nuo paskutinės veikos padarymo dienos. Tačiau nagrinėjamu atveju, ši nuostata negalėjo būti taikyta, nes jai inkriminuota nusikalstama veika nėra tęstinė. Skundžiamame nuosprendyje nenurodomi jokie motyvai, kurie patvirtintų, kad buvo įvykdyta tęstinė, o ne atskira nusikalstama veika. Šioje baudžiamojoje byloje nėra jokių įrodymų, patvirtinančių, kad Laimutė Kedienė turėjo išankstinį vieningą sumanymą ir vieningą tyčią skirtingais laikotarpiais ištardama pavienius žodžius intelektualiai tvirkinti Deimantę Kedytę/Stankūnaitę. Priešingai, byloje esantys garso įrašai patvirtina, kad vienas nuo kito nutolusiais laikotarpiais buvo pasakyti pavieniai žodžiai, kurie nieko bendro neturi nei su tvirkinimu, nei su vieningu sumanymu tvirkinti. Taigi, teisingai kvalifikuojant inkriminuojamą nusikalstamą veiką, pagal prokuratūros pareikštą kaltinamąjį aktą senaties termino pradžia turėjo būti skaičiuojama nuo 2009-07-01, t.y. nusikalstamos veikos įvykdymo pradžios. Toliau, netinkamą senaties termino skaičiavimą nulėmė tai, kad pirmos instancijos teismas taikė netinkamos redakcijos BK 153 straipsnį (2010-07-02 įstatymo Nr. XI-989 redakcija, kuriame numatyta griežčiausia bausmė - laisvės atėmimas iki penkerių metų, bei kuris pagal BK 11 straipsnio 3 dalį priskiriamas apysunkių nusikaltimų kategorijai). Apeliantės vertinimu, turėjo būti taikoma 2000-09-26 įstatymo Nr. VIII-1968 redakcija, kuri numatė griežčiausią sankciją iki 2 metų laisvės atėmimo (galiojo iki 2010-07-20). Teismas visiškai nepagrįstai minėtą įstatymą taikė ne nuo įsigaliojimo dienos (2010-07-20, o nuo įstatymo priėmimo dienos 2010-07-02). Jos veiksmai turėjo būti kvalifikuoti pagal BK 153 straipsnį 2000-09-26 įstatymo Nr. VIII-1968 redakciją, tokiu atveju jos veika pagal BK 11 straipsnį, priskirtina nesunkių nusikaltimų kategorijai, o ne apysunkių, kaip 2018-02-15 nuosprendyje nustatė Kauno apylinkės teismas. L. Kedienei, dėl laikotarpio nuo 2009-07-01 iki 2010-06-29 (t.y. naujos BK 95

straipsnio įsigaliojimo redakcijos) įvykdytų pavienių nusikalstamų veikų neginčytinai turėjo būti taikomas senaties institutas pagal BK 95 straipsnį, 2003-04-10 įstatymą Nr. IX-1495, nes tariamiems nusikaltimams 5 metų senaties terminas atitinkamai suėjo 2014-07-01 ir 2015-06-29. Iš 2018-02-15 Kauno apylinkės teismo nuosprendžio turinio matyti, kad Laimutė Kedienė buvo pripažinta kalta pagal kompaktinėse plokštelėse esančius garso įrašus užfiksuotus iki 2010-04-23 (nuosprendžio 21-25 lapas). Taigi, vieninteliai rašytiniai įrodymai, kuriais skundžiamame nuosprendyje grindžiama Laimutės Kedienės, kaltė yra surinkti iki 2010-04-23. Kaip minėta, iki 2010-06-29 šiam ginčui taikytina BK 95 straipsnio 2003-04-10 redakcija Nr. IX-1495, numatanti penkerių metų senaties laikotarpį, todėl nagrinėjamu atveju, net ir nustačius jos veikos požymius iki 2010-04-23, turėjo būti taikoma apkaltinamojo nuosprendžio senatis ir baudžiamoji byla jos atžvilgiu nutraukta, o likusioje dalyje už laikotarpį nuo 2010-06-29 iki 2010-07-16 priimtas išteisinamasis nuosprendis, nesant jos kaltės įrodymų.

6. Pirmos instancijos teismas, nuosprendyje nustatydamas, kad ji anūkės atžvilgiu neva atliko intelektualaus tvirkinimo veiksmus, akivaizdžiai ydingai aiškino ir taikė BK 153 straipsnio nuostatą, visiškai neatskleidė šios bylos esmės, dėl ko priėmė neteisėtą nuosprendį. Apeliantė kritikuodama skundžiamą nuosprendį ir daug dėmesio skirdama BK 153 straipsnio veikos sudėčiai, remdamasi Lietuvos Aukščiausiojo teismo praktika nurodo, kad jos veikoje nėra nei objektyvios, nei subjektyviosios pusės požymių. Ji nurodo, jog tam, kad būtų nustatytas intelektualinis tvirkinimas, turi būti ne tik amoralūs pasakojimai, tačiau jie turi būti apie seksualinio potraukio tenkinimą, nurodo kuo pasireiškia tvirkinamieji veiksmai. Pirmos instancijos teismas skundžiamame nuosprendyje vertindamas kelių pavienių žodžių/frazių vartojimą prie mažametės nukentėjusiosios Deimantės Stankūnaitės (ar pačiai mažametei), nepagristai laikė nusikalstama veika, atitinkančia BK 153 straipsnyje numatyto nusikaltimo sudėtį. Teismas akivaizdžiai nevertino situacijos, kuriai esant buvo pasakyti žodžiai, ir netinkamai aiškino BK 153 straipsnį. Pažymi, kad būtent jos sūnus, mergaitės tėvas Drąsius Kedys, po mergaitės pasakojimų, 2008 m. pateikė pareiškimą Kauno VPK Panemunės PK, prašydamas pradėti ikiteisminį tyrimą dėl mergaitės tvirkinimo, tačiau nei policija, nei prokuratūra neatliko jokių veiksmų, siekiant ištirti prašomą nusikaltimą. Šį neveikimą įrodo 2010-01-21 Seimo sudarytos komisijos išvada, kuri buvo skelbiama viešai ir kuri yra byloje. Šioje išvadoje pasakyta, kad niekas absoliučiai nebuvo daroma siekiant ištirti nusikalstamą veiką. Nuo 2009 metų Deimantės tėvas Drąsius Kedys siekė teisėtai įrodyti pačios mergaitės papasakotų veiksmų, ką su ja išdarinėja trys vyrai, realybę, kuri baigėsi Drąšiaus Kedžio bei eilės kitų žmonių paslaptimis mirtimis, kurių priežastimis tiki tik pati prokuratūra. Nuo 2008 metu vyko ikiteisminis tyrimas dėl mergaitės tvirkinimo, pedofilijos, prievartavimo, ir šeima, tame tarpe ir ji gyveno šiuo procesu, tikėjimu ir laukimu, kad būtų išaiškinti kalti asmenys. Tačiau vietoj to, prasidėjo asmenų, kurie gynė Deimantę Stankūnaitę, siaubingas persekiojimas ir susidorojimas su jais. 2009-02-17 prokurorės apklausiama Laimutė Kedienė (t. 5, b. l. 28-30) nurodė analogiškai aplinkybes, kaip ir šiame procese. 2008 m. spalio mėn. mergaitė pradėjo pasakoti močiutei apie Ūso laižymus ir t. y. „2009-04-15 apklausos protokole nurodyta, ką mergaitė pasakojo močiutei apie tai, ką su ja daro Ūsas, kad jai liepdavo gulti, prasiskėsti, tada jis viena ranka apsikabina mergaitę kita ranka tampo savo „sysalą“ ir rėkia, tada limpančiu kremu tepa jai pilvą, krūtinę ir veidą, kad ją vedasi į vonią, bei ten tą pati daro atsistojęs. Analogiškus parodymus 2009-04-15 davė ir Vytautas Kedys bei 2009-06-11 Neringa Venckienė, kuri nurodė apie mergaitės pirminius pasakojimus, kas ir kokius seksualinio tvirkinimo veiksmus su ja atliko. Todėl visiškai nelogiška, kad dar 2009 m. jos, Laimutės Kedienės ir Vytauto Kedžio išsakyti analogiški žodžiai buvo vertinami visiškai normaliai, tačiau praėjus šešiams metams kriminalizuojami kaip intelektualinis Deimantės Stankūnaitės (Kedytės) tvirkinimas. Pažymi, kad

- teismų praktikoje nėra nei vienos nutarties, kurioje asmuo būtų nuteistas už nepilnamečio vaiko intelektualų tvirkimą vien dėl jam pasakytų kelių žodžių/frazių, kaip yra šios baudžiamosios bylos atveju. Pagal nuosprendyje pateiktą teismo BK 153 straipsnio nuostatos supratimą ir aiškinimą, reiktų nuteisti visus asmenis už mažamečių asmenų tvirkimą, kurie pavartojo necenzūrinius žodžius ar nusikeikė prie nepilnamečio vaiko, kas prasilenkia su elementaria logika.
7. Pirmos instancijos teismas, priimdamas apkaltinamąjį nuosprendį, pažeidė BPK įtvirtintas įrodymų vertinimo taisykles, neatliko visapusiško įrodymų vertino, dalį įrodymų vertino tendencingai, atsietai, akivaizdžiai pažeidžiant įrodymų vertinimo principą - *in dubio pro reo*. Teismas nuosprendyje visiškai nepasisakė dėl byloje esančio 2008-12-17 mažametės Deimantės Stankūnaitės apklausos protokolo (t. 5, b. l. 6-9), kuris patvirtina, kad mergaitė apklausama Panemunės PK, dalyvaujant vaikų teisių apsaugos tarnybos atstovams, psichologei papasakojo, kaip ją laižė Andrius Ūsas. Teismas taip pat visiškai nepasisakė dėl byloje esančio 2008-12-30 mažametės nukentėjusios D. Kedytės (Stankūnaitės) apklausos protokolo (t. 5, b. l. 10-13), kur apklausą vykdė Kauno miesto apylinkės teismo teisėjas B. Liatukas, dalyvaujant psichologui, vaikų teisių apsaugos tarnybos atstovams ir kitiems. Teismas nuosprendyje kritiškai vertino 2009-06-09 mažametės nukentėjusios Deimantės Kedytės (Stankūnaitės) apklausą, kurią vykdė teisėjas Bronislovas Liatukas (apklausos protokolas t. 5, b. l. 14-18), tik dėl to, kad minėtoje apklausoje nedalyvavo jos motina. Pirmos instancijos teismas iš viso nuosprendyje nepasisakė dėl byloje esančio teismo psichologės Rasos Mikailienės 2009-04-15 psichologinio Deimantės Kedytės (Stankūnaitės) įvertinimo (t. 5, b. l. 123). Teismo nepagristai buvo kritiškai vertinta 2009-10-23 (pareiškus kaltinimą) mažametės Deimantės Kedytės apklausa (t. 5, b. l. 124-131), kurią atliko Vilniaus miesto 1 apylinkės teismo ikiteisminio tyrimo teisėja Jolanta Vėgelienė bei dalyvavo kiti specialistai. Tai, kad apklausoje nedalyvavo Deimantės Stankūnaitės motina, negali paneigti minėtos apklausos turinio, kuris taip pat įrodo, kad nukentėjusioji vartojo žodžius, „sysalas“, „pimpalas“, nupasakojo analogiškas aplinkybes, kaip ir anksčiau, ką su ja darė vyrai Ūsas, Aidas ir Jonas, t. y. laižė, jam kremas išbėga, viską išsipurvina, ištepa ją, po to išplauna, „sysalą“ pradėjo kišti į burną, liepė, kad ji laikytų, į burną, ten viską daro ir t. t. Pirmos instancijos teismas nuosprendyje visiškai nevertino 2009-10-23 protokolo (Deimantę Kedytę apklausinėjo Vilniaus miesto 1 apylinkės teismo teisėja Jolanta Vėgelienė, kuriame ne tik fiksuota pakartotini mergaitės parodymai apie Ūsą ir kitus vyrus, kurie ją laižė ir pan., mergaitės parodymai apie tai, kad ji žino Aidą, Andrių ir Joną, kad Jonas kišo į burną pimpalą (rodo tai su lėlėmis), tačiau protokole užfiksuota kaip pati psichologė, Ieva Daniūnaitė, apklausos metu mažametės paklausė, kur yra „pimpalas“ pas meškiuką. Iš tiesų apklausai vadovavo ikiteisminio tyrimo teisėja Jolanta Vėgelienė, todėl vadovaujantis nuosprendyje išdėstyta BK 153 straipsnio nuostatos aiškinimo ir taikymo logika, už mažametei pasakyto žodžio „pimpalas“ tiek psichologė, tiek teisėja turėtų būti patraukta baudžiamojon atsakomybėn, nes taip pat tariamai atliko D. Kedytės intelektualinį tvirkimą. Teismas, priimdamas nuosprendį, visiškai nevertino aplinkybės, jog liudytojai Tatjana Stankūnienė ir Stasys Stankūnas ikiteisminio tyrimo ir teisminio nagrinėjimo apklausų metu (t. 2, b. l. 183-186; 187-191), davė parodymus, jog jie patys klausė anūkės (D. Stankūnaitės) telefonu, kas yra žodis „pedofilija“, nes pasak liudytojų tai jiems labai rūpėjo, jiems D. Kedytė pasakojo tam tikras aplinkybes. Tačiau teismas šių duomenų nevertino. Taip pat sunkiai suprantama, kaip pirmos instancijos teismo nuosprendžio motyvas, jog pirminiai (2009-06-09 ir 2009-10-23) D. Stankūnaitės parodymai turėtų būti vertinti kritiškai, nes mergaitė neva buvo veikiamą ją supančios aplinkos, o tuo pačiu ir jos senelių, gali paneigti iš aukščiau nurodytos medžiagos vienareikšmiškai nustatytą faktą, jog mergaitė iki kaltinimo laikotarpio pati vartojo minėtas frazes/žodžius ir su ja apie tuos žodžius ir kitus seksualinio pobūdžio dalykus kalbėjo eilė žmonių. Taigi byloje esantys duomenys, kurių pirmos instancijos teismas dėl nesuprantamų ir nelogiškų priežasčių, priimdamas nuosprendį, nevertino arba

vertino nepagrįstai kritiškai patvirtina, kad mažametė dar iki jai, Laimutei Kedienei, pareikšto kaltinimo naudojo tokius žodžius bei išsireiškimus, už kurių naudojimą ji nuteista skundžiamu nuosprendžiu.

8. Teismo apkaltinamasis nuosprendis yra grindžiamas dalimi į bylą pateiktų garso įrašų, tačiau pažymėtina, kad iš viso nėra aišku ir įrodyta, jog šiuose garso įrašuose yra apeliančios balsas. Laimutė Kedienė atkreipia dėmesį, kad Lietuvos teismo ekspertizės centro ekspertas pateikdamas specialisto išvadas Nr. 11-1936 (14) (11-2158(14) nepadarė kategoriškų išvadų, jog tyrimui pateiktuose garso įrašuose neabejotinai užfiksuoti jos, Laimutės Kedienės, balsas. Ekspertas pateikė tik tikėtinas išvadas, kas reiškia, jog byloje liko nepašalintų abejonių ar stenografuotus ir kaltinamiesiems priskirtus pasisakymus, žodžius, pasakė būtent ji, o ne kiti asmenys. Teismo nuomone, šie įrašai patvirtina jos kaltę, tačiau pirmos instancijos teismas, nuosprendyje vertindamas minėtų įrašų turinį, jį vertino atsietai, t. y. ištraukė tik frazes, nevertinant pokalbių konteksto, kuris negalėtų patvirtinti, jog galimai pasakant mergaitei frazes/žodžius nebuvo jokio tikslo jai sukelti seksualinį susidomėjimą ir juo labiau ją tvirkinti. Garso įrašė Nr. 20-7/2-LOK-816 Nr. 089 2010-03-25 17:27 val. yra užfiksuotas jos ir Deimantės Stankūnaitės pokalbis apie pastarosios susitikimą su savo motina. Nors, kaip teismas nuosprendyje atkreipė dėmesį, pokalbio metu ji, Laimutė Kedienė, galimai vartojo žodžius „pideras“, „sysalas“ ir „pedofilas“, tačiau iš pokalbio turinio, kurio teismas priimančias nuosprendį nevertino, yra akivaizdu, kad minėti žodžiai buvo vartojami nesiekiant užmegzti jokio seksualinio turinio pokalbio, nesiekiant patenkinti kažkokią lytinę aistrą, mažametei sukelti per ankstyvo susidomėjimo lytinėmis funkcijomis ir netgi neaiškinant mažametei šių žodžių reikšmės, o tik norint mažametei paaiškinti, jog ji nenorėtų gyventi pas savo motiną. Minėtu pokalbiu buvo siekiama mažametei sukurti neigiamą jos motinos įvaizdį, kuri tuo metu buvo įtariama mažametės pardavinėjimu seksualiniams tikslams, kuri buvo palikusi dukrą savaitiniame darželyje ir ja nesirūpino, bet nekalbėti su mažamete apie seksualinę reikšmę turinčius žodžius. Garso įrašė kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-816 Nr. 090 2010-03-25 17:57 val. yra užfiksuotas jos ir Deimantės Stankūnaitės pokalbis apie vykusį mergaitės susitikimą su savo motina bei mažametės gyvenamąją vietą. Teismas, priimdamas nuosprendį, iš viso pokalbio įvertino tik tai, kad mažametės akivaizdoje yra vartojamas žodis „pideras“, nevertinant šio pokalbio konteksto, o tik sakant, kad nuo tokių žmonių reikia bėgti, kas negali būti laikoma tvirkinimu. Garso įrašė kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-816 Nr. 232 2010-03-28 17:57 val. užfiksuotas Olgos Girdauskienės, Laimutės Kedienės ir Deimantės Stankūnaitės pokalbis, kurio esmės teismas taip pat akivaizdžiai nevertino, t. y. minėto pokalbio esmė yra susijusi su mažametės gyvenamosios vietos nustatymo klausimu bei mergaitės nenoru gyventi su mama. Mažametei buvo sudaromas mamos neigiamas įvaizdis, neigiamai charakterizuojamas A. Ūsas, kas, atsižvelgiant į tai, jog tuo metu minėtas asmuo buvo įtariamas vaiko tvirkinimu, yra visiškai pateisinama. Garso įrašė Nr. 281 girdėti kaip pati mažametė, pamačiusi laidą televizoriuje vartoja žodžius „pideras“ ir „Ūsas“, dėl ko apeliančė ir Vytautas Andrius Kedys, atkreipdami dėmesį į laidos turinį, laidą galimai aptarinėjo išreiškė nuomonę, kad mažametė negalėjo jiems meluoti apie jos galimai patirtą seksualinę prievartą, dėl ko buvo pavartoti žodžiai „pedofilas“ ir „pimpalas“, tačiau minėti žodžiai buvo sakomi ne mergaitei, o tik tarpusavyje aptarinėjant televizoriuje rodomos laidos turinį. Be to, tame pačiame įrašė, jai, Laimutei Kedienei, galimai kalbant su mergaite apie kitos dienos susitikimą su jos motina, apeliančė dar ir nurodė, kad Deimantė Stankūnaitė nesakytų žodžio „pedofilas“. Pabrėžtina, kad viso įrašo esmė buvo mergaitės gyvenamosios vietos klausimas, mergaitės buvo prašoma pasakyti su kuo ji nori gyventi, buvo klausama, ką jos motina sakė susitikimų su ja metu, bei prašoma pasakyti teisybę. Pirmos instancijos teismas taip pat atsietai vertino Garso įrašė kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-816 Nr. 281 2010-03-29 18:27 val. girdimą pavienę frazę nuo viso įrašo konteksto, t. y. įrašė girdėti, kaip ji ir Vytautas

Andrius Kedys klausia Deimantės Stankūnaitės apie vykusį pokalbį su Laimute Stankūnaite, apie būsimą susitikimą su Tatjana, Orinta, gimtadienį ir apie kitus buitines dalykus. Šiame įrašė girdėti vienintelis galimai jos, L. Kedienės, pasisakymas, jog „Ūsą atsives kartu arba kitą pedofilą, beprotė, tai ji tau taip sakė?“. Tačiau iš viso įrašo turinio, kurio teismas nevertino, akivaizdžiai girdėti, kad žodžio „pedofilas“ panaudojimas šio garso įrašo kontekste, neturi nieko bendro su intelektualiu tvirkinimu. Garso įrašė kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-817 Nr. 525 2010-04-03 20:27 val. girdėti, kuomet prasidėjus televizijos laidai, galimai ji ir Vytautas Andrius Kedys klausia mažametės D. Kedytės ar atpažįsta šitą?; galimai klausia, ar D. Kedytė atsimena Ūsą; o mergaitė supykusi, kad jos klausinėja atsako: „tai gal tu pauostyk jo pimpalą ir įsikišk tą pimpalą į savo burną. Tai tada bus gerai“. Pirmos instancijos teismas šią mergaitės frazę įvertino, kaip įrodymą, neva patvirtinantį, jog galimai pasakytos kelios frazės turėjo įtakos mergaitei, t. y. ji pati pradėjo kalbėti tokiomis frazėmis. Tačiau tokia teismo išvada yra visiškai nelogiška, kadangi aukščiau nurodyta bylos medžiaga neginčytinai patvirtina, jog visi frazėje nurodomi žodžiai dar iki kaltinimo laikotarpio buvo pasakyti eilės asmenų mergaitei, ji buvo apie tai apklausinėjama policijos pareigūnų, teisėjų, psichologų ir pati mergaitė minėtus žodžius ženkliai anksčiau buvo naudojusi savo šnekamojoje kalboje. Priešingai teismo nuosprendžio motyvams, minėta mergaitės frazė gali tik patvirtinti, jog būtent pati nukentėjusioji savo kalboje vartojo tokius žodžius ir išsireiškimus. Dar daugiau, teismas akivaizdžiai nevertino situacijos (viso pokalbio turinio), kuriai esant minėti žodžiai buvo pasakyti. Garso įrašė, kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-817 Nr. 563 2010-04-04 15:27 val., užfiksuotas galimai Neringos Venckienės, Olgos Girdauskienės, jos, Laimutės Kedienės, ir Deimantės Stankūnaitės pokalbis, kurio metu mergaitės klausama, kaip Laimutė Stankūnaitė ją fotografavo, tačiau tai neturi nieko bendro su pareikštu kaltinimu. Taip pat vaiko klausama apie vykusias apklausas, ką per jas kalbėjo. Pažymėtina, kad šiame įrašė netgi nėra nei vieno jos klausimo ar pasisakymo vaikui. Nors iš garso įrašo stenogramos matyti, kad pokalbio metu buvo pasakytas žodis „pimpalas“, tačiau nei vieno karto jo neišsakė Laimutė Kedienė. Tačiau pirmos instancijos teismas, vertindamas garso įrašą, neatsižvelgė į aukščiau nurodyto įrašo turinį, o ištraukė tik pavienes įrašo frazes, kurios net nėra išdėstytos kaitinime, ir tuo grindė nusikalstamos veikos padarymą, kas yra sunkiai paaiškinama. Garso įrašė, kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-817 Nr. 564 2010-04-04 15:57 val., užfiksuotas galimai Neringos Venckienės, Olgos Girdauskienės, Laimutės Kedienės ir Deimantės Kedytės pokalbis, tačiau jo turinys nepatvirtina jokių apeliančių išsakytų žodžių ar pasisakymų, kurie galėtų įrodyti jai inkriminuotos nusikalstamos veikos padarymą. Įrašė girdėti tik tiek, kad kalbama apie Deimantės Kedytės susitikimą su Orinta, vaikui aiškinama, ko paklausti Orintos, ką jai pasakyti. Pažymėtina, kad žodžiai „sysalas“, „pimpalas“, kurie girdimi įrašė, buvo pasakyti kitų asmenų, o ne jos, Laimutės Kedienės. Tačiau minėti žodžiai, įvertinus įrašo visą kontekstą, taip pat neturi jokių seksualinio kontakto užmezgimo požymių. Garso įrašuose: kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-819 Nr. 089 2010-04-22 14:39 val.; kompaktinė plokštelė Nr. 20-7/2-LOK-820 Nr. 286 2010-04-23, taip pat neužfiksuoti jokie apeliančių pasisakymai ir žodžiai, už kurių vartojimą ji nuteista. Pažymi, jog garso įrašai jos namuose buvo daromi nuo 2009 m. spalio mėnesio, todėl sunkiai paaiškinama, kodėl prokurorai, girdėdami ir žinodami šių pokalbių turinį, jei tokie įrašai laikytini mažamečio vaiko intelektualiu tvirkinimu, beveik šešis metus nematė nusikaltimo sudėties ir tik po tiek metų, staiga, sumąstė, kad tai yra nusikalstama veika.

9. Teismas tendencingai ir netinkamai vertino byloje esančius liudytojų parodymus, nuosprendyje išdėstė prieštaringas išvadas dėl nukentėjusios parodymų vertinimo ir tokiu būdu pažeidė BPK nustatytas įrodymų vertinimo taisykles. Teismas nuosprendyje nustatydamas Laimutės Kedienės, neva įvykdyto nusikaltimo pabaigą ir tuo pačiu nusikaltimo padarymo faktą vadovavosi liudytojos Astos Kuznecovaitės parodymais, kuriais ji patvirtino, jog Laimutė Kedienė, girdint mažametei D.

Stankūnaitei, neva pasakojo apie pedofilijos bylą žodžiais, už kurių vartojimą pirmos instancijos teismo nuosprendžiu nuteista. Tačiau šios liudytojos parodymais iš viso negalėjo būti grindžiama jai inkriminuota nusikalstama veika, kadangi liudytojos parodymai prasilenkia su jai pareikšto kaltinimo laikotarpiu. Pagal jos parodymus iš esmės visi išsakyti žodžiai ir išsireiškimai buvo laikotarpiu nuo 2010-07-17 iki 2011 m. balandžio mėnesio, tuo tarpu kaltinimas pateiktas jai už laikotarpį nuo 2009-07-01 iki 2010-07-16 (t. 3., b.l. 1-5, 7-8; 15 t., b.l. 114-118). Tačiau dėl šios aplinkybės teismas nuosprendyje nepasisakė, kas tik įrodo teismo akivaizdų neįsigilinimą į bylos duomenis. Paminėtina ir tai, kad ši liudytoja teisme tvirtino, kad ji atvyko 2010-07-17, kodėl teismas mini 16 d., neaišku. Svarbu tai, kad ši liudytoja yra žurnalistė, kuri rašė straipsnis, pati klausinėjo mergaitės ir aiškinosi aplinkybes apie mergaitės atžvilgiu vykdytą nusikalstamą veiką, tačiau teismui tai buvo nesvarbu. Kita vertus, liudytojos Astos Kuznecovaitės parodymai apskritai labiau primena neblaivaus žmogaus fantazijas. Šios bylos nagrinėjimo metu pateikti duomenys bei kitų liudytojų parodymai leidžia daryti neginčytiną išvadą, jog liudytoja Asta Kuznecovaitė piktnaudžiauja alkoholiu (kuo įsitikinti galėjo ir teismas, apžiūrėdamas foto nuotraukas, išklaUSDamas liudytojų parodymus, tame tarpe ir Vitalijaus Keršio (t. 15, b. l. 90-96), liudytojos Audronės Skučienės (t. 15, b.l. 180-120), Birutės Stepankevičienės (t. 15, b.l. 148-149), Laimos Lavastės). Papildomai prideda teismui fotonuotraukas, kuriose užfiksuota neblaivi alkoholi vartojanti liudytoja, kadangi apylinkės teismas šias nuotraukas atsisakė prijungti. Be to, ši liudytoja, kaip žurnalistė, rašė straipsnį, persiuntė jį Neringai Venckienei, kuris patalpintas ir išspausdintas pastarosios knygoje „Drąsiaus viltis - išgelbėti mergaitę“, kur ši liudytoja tuo pačiu laikotarpiu, tas pačias aplinkybes nurodo visiškai priešingai, kas akivaizdžiai rodo šios liudytojos parodymų nepatikimumą.

10. Teismas visiškai netinkamai vertino liudytojo Sergėjaus Lemziakovo parodymus. Priešingai teismo nuosprendžio motyvams, liudytojo Sergėjaus Lemziakovo parodymai paneigia, o ne patvirtina jai inkriminuojamos nusikalstamos veikos įvykdymą. Nors ikiteisminio tyrimo metu abiejų apklausų metu liudytojas parodė, kad neva girdėjo Laimutę Kedienę prie mažametės sakant necenzūrinius žodžius („pedofilas“, „sysalas“, „išgamos“), tačiau apklaustas teisme, jau parodė, kad vaikas buvo viename kambario gale, o suaugusieji kitame gale, maždaug 3 - 4 m. atstumu. Ikiteisminio tyrimo metu nurodęs, kad vaikas girdėjo šiuos neva Laimutės Kedienės išsakytus pasisakymus, teisme liudytojas paaiškino, kad negali teigti 100 procentų, jog vaikas girdėjo kaltinamosios tariamai išsakytus žodžius, taip pat nepastebėjo jokios vaiko reakcijos į pasakytus žodžius. Kita vertus, svarbu tai, kad pats liudytojas pripažino, kad apeliante pasakė frazę emociškai, bendraujant su kitais suaugusiais (t. 2., b.l. 193-195; t. 6, b.l. 11- 12; t. 14, b.l.121-125).
11. Teismas nepagrįstai grindė apkaltinamąjį nuosprendį liudytojos Laimos Lavastės (žurnalistės) parodymais, kadangi šie parodymai yra šališki, neįtikinami, nelogiški. Liudytoja save laikė Andriaus Ūso drauge, kuris ir buvo vienas iš galimų įtariamųjų mažametės tvirkinimo byloje. Ši liudytoja dalyvavo eilėje televizijos laidų ir buvo viena iš pagrindinių Andriaus Ūso gynėjų. Ji dėjo visas pastangas (tikėtina ne už dyką), kad apginti minėtą asmenį ir savo poziciją ne kartą išdėstė viešai, žemindama apeliante sūnų ir visą jų šeimą. Ši liudytoja pati atvyko į jų namus norėdama parašyti straipsnį, „nustatyti tiesą“. Kyla klausimas, kodėl šiai liudytojai nekyla atsakomybė už vaiko klausinėjimą apie prieš ją vykdytą nusikalstamą veiką? Be to, šios liudytojos teisme duoti parodymai apie jos, neva mistinį, tariamą persekiojimą, t. y. jos mašinos stabdymą miške ir nepažįstamų vyrų išsakytą grasinimą nužudyti, leidžia spėti apie jos nestabilią psichikos būseną (t. 2, b.l. 197-199; t. 14, b.t. 131-136). Vitalijos Petrokienės duoti parodymai ne tik kad nepatvirtina inkriminuotos nusikalstamos veikos įvykdymo, o priešingai įrodo, kad jokios nusikalstamos veikos Apeliante nepadarė. Vitalija Petrokienė apklausų metu paaiškino, kad ji prie Laimutės Kedienės jokių „negrąžių“ žodžių („pyderas“, „pimpalas“ ir kt.) negirdėjo, nors lankėsi jos namuose, Klonio gatvėje

(t. 3, b.1. 28-30; t. 4, b.1. 129-130). Liudytojos Evelinos Talalienės parodymai nei patvirtina, nei paneigia nusikalstamos veikos įvykdymo laikotarpio nuo 2009-07-01 iki 2010-07-16. Pagal jos pačios paaiškinimus, liudytoja Vaikų teisių apsaugos tarnyboje pradėjo dirbti nuo 2010-09-14, t. y. po tariamų nusikalstamų veikų įvykdymo laikotarpio, todėl, akivaizdu, kad jai jokios aplinkybės, inkriminuojamų veikų laikotarpio, negalėjo būti žinomos. Liudytoja pažymėjo, kad ji pas Neringą Venckienę namuose pirmą kartą apsilankė 2010 m. gruodžio mėnesi, kas yra ženkliai vėliau, nei kaltinimo laikotarpis. Be to, pati liudytoja parodė, kad kaltinamųjų veiksmuose nematė vaiko tvirkinimo fakto (t. 3, b.1.24-26; t. 14, b.1. 125-129). Tačiau teismas, vertinant minėtos liudytojos parodymus, šių aplinkybių nevertino ir dėl jų nuosprendyje taip pat nepasisakė. Liudytojo Remigijaus Juodkazio parodymai duoti teisme paneigia inkriminuotos nusikalstamos veikos vykdymą. Liudytojas paaiškino, kad: „visus šiuos žodžius abejoju, kad mergaitė girdėjo“, paaiškino, kad pats nepastebėjo netinkamo aplinkos poveikio su mergaite, nes priešingu atveju tai atsispindėtų jo apklausose (t. 15, b.169-171).

12. Teismas, vertindamas Deimantės Stankūnaitės parodymus (2013-06-07 ir 2014-10-14) daro prieštaringas išvadas, dėl ko iš viso negalima suprasti, kaip buvo vertinti jos parodymai. Viena vertus, teismas nuosprendyje nukentėjusiosios parodymų nevertina, kaip tinkamo įrodymo, pripažįsta, jog šioje byloje atliktoje apklausoje duoti nukentėjusiosios parodymai kardinaliai skiriasi nuo anksčiau duotų, tačiau tuo pačiu teismas konstatuoja, jog nėra jokio pagrindo abejoti nukentėjusiosios parodymais, kas yra nelogiška ir akivaizdžiai prieštaringa. Mažametės parodymų kardinalus prieštaravimas tikėtina, buvo sąlygotas ne tik ilgo laiko tarpo, tačiau ir motinos Laimutės Stankūnaitės, su kuria šiuo metu gyvena mažametė, ir akivaizdžiai neigiamo požiūrio į Laimutę Kedienę ir Vytautą Andrių Kedį, įtakos (t. 2, b.1.54-55). Pirmos instancijos teismas dėl neaiškių priežasčių „nepastebėjo“, kad vykdyta nukentėjusiosios apklausa teisme iš viso neatitinka įrodymams keliamų reikalavimų. Peržiūrėjus apklausos įrašą, akivaizdžiai matyti, kad dalis apklausos (kuomet mergaitė pradeda kalbėti apie galimai apie tvirkinčius vyrus) yra iškirpta, pasikeičia 2014-10-14 vykusios apklausos laikas ir vaizdas), o dalies mergaitės apklausos iš viso nėra, nors 2013-06-07 apklausa faktiškai vyko apie 3-4 val., šios apklausos įrašo nėra užfiksuota nei vienos valandos. Todėl akivaizdu, jog minėta apklausa iš viso negalėjo teismo būti pripažinta, kaip įrodymu šioje byloje. Nors mergaitė nurodo, kad su ja buvo elgiamasi blogai, ją neva kažkur vežė, mušė su diržu (nors tai neturi jokio ryšio su kaltinimu) ir ji nemėgo kaimynės Olgos Girdauskienės, tačiau iš byloje pateiktų garso įrašų turinio akivaizdu, kad mažametė Laimutė Kedienė namuose jautėsi laisvai, gerai ir buvo linksma. Garso įrašuose girdėti tiek mergaitės juokas, tiek geranoriškas bendravimas su savo seneliais bei Olga Girdauskiene.
13. Laimutės Stankūnaitės parodymai negali būti vertinami kaip įrodymas, patvirtinantis mažametės tariamą intelektualinį tvirkinimą, Pabrėžtina, jog pati Laimutė Stankūnaitė pripažino, jog 2009-2010 metais (pareikšto kaltinimo laikotarpiu) ji beveik nesimatė su dukra ir pati asmeniškai negirdėjo, kad Laimutė Kedienė ar Vytautas Kedys būtų sakę mergaitei seksualinę reikšmę turinčius žodžius. O tas aplinkybės, kurias plačiai komentavo Laimutė Stankūnaitė, ji neva girdėjo iš mažametės Deimantės Stankūnaitės. Taigi liudytoja pati negirdėjo jokių netinkamų žodžių, kurie būtų sakomi mažametei. Be to, liudytoja yra Deimantė Stankūnaitės motina, kuri yra suinteresuota šios bylos baigtimi. Apklausiama Laimutė Stankūnaitė teismo posėdžio metu išsakė savo neigiamą požiūrį į apeliantę bei jo sutuoktinį, nurodė, kad yra kalti dėl to, kad nustatinėjo Deimantę Stankūnaitę prieš ją. Tačiau pabrėžtina, kad vaiko nustatinėjimas prieš motiną nėra kriminalizuotas, liudytoja nurodė, kad Laimutė Kedienė, vartojo neva vulgarius žodžius girdint mažametei Deimantei Stankūnaitei 2012 metais, t. y. laikotarpiu, kuriuo kaltinamas yra net nepareikštas (t. 2, b.1.44-46; 64-70; t. 15, b.1. 83-89).

14. Teismas, priimdamas apkaltinamąjį nuosprendį nepagrįstai nevertino liudytojų parodymų, kurie paneigė inkriminuojamos nusikalstamos veikos įvykdymą. Teismas netinkamai vertino Audronės Skučienės ir Birutės Stepankevičienės parodymus. Teisme apklausta liudytoja Audronė Skučienė parodė, kad kaltinamieji prie mažametės nevarė žodžių „pimpalas“, „sysalas“, to negirdėjo, taip pat nematė, kad kaltinamieji lieptų Deimantei Kedytei piešti ūsą. Laimutė Kedienė tik jai asmeniškai buvo pasakojusi, kad D. Kedytė nupasakojo savo išgyvenimus, ką su ja darė dėdės (t. 15, b.l. 118-120). Liudytoja Birutė Stepankevičienė apklausta teisme patvirtino, kad Vytautas ir Laimutė Kedžiai nesikeikdavo, lytinių organų bjauriai nevadino. Paaiškino, kad kai kalbėdavo su Laimute Kediene apie pedofiliją, Deimantė Kedytė negirdėdavo, taip pat minėjo, kad Kedžiai labai gerai elgėsi su mergaite, jų santykiai buvo geri. Liudytoja patvirtino, kad žodžiai „sysalas“, „pimpalas“ buvo vartoti mergaitės ir Drąsiaus Kedžio, tačiau ne šios bylos kaltinamųjų (t. 15, b.l. 148-149). Teismas šių liudytojų parodymus vertino kritiškai, kadangi liudytojos yra jos seserys, tačiau minėti parodymai papildo kitą byloje esančią aukščiau nurodytą medžiagą. Teismas kritiškai vertino eilės liudytojų parodymus tik todėl, kad jie buvo aktyvūs Klonio gatvės ir partijos „Drąsos kelias“ atstovai, nors jie įrodo apeliančios kaltumą, t. y. liudytojos Vaivos Armonienės (t. 15, b. l. 145), liudytojo Andrėjaus Lobo (t. 15, b. l. 150-151), liudytojo Edmundo Limanto (t. 15, 151-152), liudytojo Dariaus Kaminicko (t. 15, b. l. 152-153), liudytojos Marijonos Gutauskienės (t. 15, b. l. 171), liudytojos Violetos Milevičienės (t. 15, b. l. 171-172), liudytojo Raimundo Čiegio (t. 15, b. l. 172-173).
15. Apeliančios aptaria ir kitus įrodymus, kurie, pasak jo, paneigia pastarajai reiškiamą kaltinimą. Vienas jų - 2009-11-25 Valstybinės teismo psichiatrijos tarnybos prie Sveikatos apsaugos ministerijos specialisto išvada Nr. 92TPK-I (5t.b.l.141-166). Ekspertai šioje išvadoje nustatė, jog D. Kedytė neabejotinai patyrė seksualinę prievartą ir tokių veiksmų negalėjo išsigalvoti. Jie konstatavo, kad D. Kedytės parodymuose yra realia patirtimi pagrįstų seksualinio pobūdžio veiksmų apibūdinimo. Šiai nagrinėjamai bylai ši išvada svarbi tuo aspektu, jog patvirtina, kad mergaitės pasakojimai, išsakyti žodžiai, buvo realūs įvykiai. Tai, kad tam tikras asmuo, kaltinamas mergaitės tvirkinimu, buvo išteisintas, neišsprendžia kaltės, dar nereiškia, kad to nebuvo. Teismas nevertino, jog kaltinime nurodytu laikotarpiu mergaitei buvo skirta apsauga, kuri gyveno Venckų namuose, ir visą laiką mergaitė buvo jų priežiūroje ir apsaugoje, mergaitė buvo lankoma Vaiko teisių apsaugos tarnybos specialistų, ką patvirtino byloje tyrimo surinkti aktai, apklausos ir t.t. Kauno rajono savivaldybės administracijos Vaiko teisių apsaugos skyriaus 2010-09-10 raštas Nr. S-2384, patvirtina, kad tariamu D. Stankūnaitės intelektualiniu tvirkinimu laikotarpiu, mergaitė priešmokyklinio ugdymo grupėje elgėsi normaliai, buvo linksma, noriai bendravo, buvo aktyvi (t. 7, b.l.3). Pažymėtina ir tai, kad nors teismas nuosprendyje paminėjo 2012-11-30 Vilniaus miesto apylinkės teismo nuosprendį baudžiamojoje byloje Nr. 1-41-369/2012 (t. 6, b. l. 21-49), tačiau šis nuosprendis negali turėti jokios prejudicijos ir jį jokiu būdu nepatvirtina apeliančios kaltės. Baudžiamasis procesas minėtoje byloje buvo vykdomas kaltinamojo Andriaus Ūso atžvilgiu, todėl apeliančios veiksmai Vilniaus miesto apylinkės teismo nebuvo analizuoti. Aukščiau išdėstyti motyvai patvirtina, jog pirmos instancijos teismas, priimdamas apkaltinamąjį nuosprendį, vertinant byloje surinktus įrodymus nesilaikė *in dubio pro reo* principo, įrodymus vertino atsietai, tendencingai, dėl dalies įrodymų vertinimo nuosprendyje iš viso nepasisakė ir nesigilino į bylos medžiagą, neatskleidė bylos esmės, kas lėmė neteislingą bylos išsprendimą ir neteisėtą apkaltinamojo nuosprendžio priėmimą apeliančios atžvilgiu.
16. Apeliančios nesutinka ir su pirmosios instancijos teismo priteistu 5 000 Eur neturtinės žalos dydžio atlyginimu nukentėjusiosios Deimantės Stankūnaitės naudai, nurodydama, kad toks žalos dydis neatitinka formuojamos teismų praktikos šiuo klausimu bei prieštarauja teisingumo, protingumo ir sąžiningumo principams. Pažymi, jog baudžiamosiose bylose, kuriose asmuo buvo nuteistas už mažamečio asmens tvirkinimą, kuomet buvo netgi dirginami mažamečio asmens lytiniai organai, yra